

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Πέμπτον έτος τούτο είναι,
κι' έδρα πάλιν αί 'Αθήναι.

'Ετος χίλια δκτακόσα κι' ογδοήκοντα δκτώ,
τò Ταμείο μας κλεισμένο και τò χέρι ανοικτό.

Ο Ρωμηός τήν εβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θά βγαίνει,
Κι' όταν έχω έξυπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνει.
Συνδρομητάς θά δέχωμαι — διότι τούς ανέχωμαι,
μοναχά 'στάς 'Επαρχίας — και 'στò 'Βξωτερικόν,
έπειδή καιρούς πτωχείας — τρεχει τò 'Ελληνικόν.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα και μόνο,

για τὰ ξένα όμως μέρη — δεκαπέντε και 'στò χέρι.
'Αλλ' έδω συνδρομηταί — δέν θά γίνωνται ποτέ,
κι' όσα φύλλα κι' άν κρατῆς — δέν περνῆς συνδρομητής.
Κι' ούτε θέλω νταραβέρι — μέ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα και συνδρομαί — αποστέλλονται σ' έμέ.
Μές' στών φόρων τήν άντάρα — κι' ο Ρωμηός μας μιὰ δεκάρα.

Νοεμβρίου δωδεκάτη
και χαραῖς εἰς τò Παλάτι.

Ποῦντος διακόσα εἴκοσι έξη,
κανένας γάμος άργεί νά φέξη.

Καντάδες κι' άρμονία
ώσάν Βαβυλωνία.

(Μετά μεγάλων κιθαρων καθώς και μανδολινων
προέρχεται ο θίασος των νέων Κεφαλληνων,
κι' αρχίζει μ' αἶσθημα πολύ, με τέχνην και γλυκάδα
'στò σπήτι του Πρωθυπουργού νά κάνη πατινάδα.)

Α'.

Κ.— 'Αφέντη, ξύπνησε γιαμιὰ
και 'στò μπαλκόνι στάσου,
και πάψε πιχ με τὰ λιμά
νά τρῶς τήν ωμορφιά σου.

*Ακου κιθάραις και βιολιά
πού παίζουν οί 'δικοί σου...
παραίτα τήν πολλή δουλειά
και τήν ρητορική σου.

Πέσε και οὐ άνάσκελα,
γλέντα με καθ' έπίγειο,
και δώσε πέντε φάσκελα
σ' αυτò τò 'Ισοζύγιο.

Ξύπνα, τού κόσμου φίλρε,
ν' άκούσης τò μνόμε.

'Αφέντη, έγια μόλα,
άφέντη, έγια λέσσα,
φασκέλωσέ τα δλα
κι' έλα τò άνθους μας μέσα.

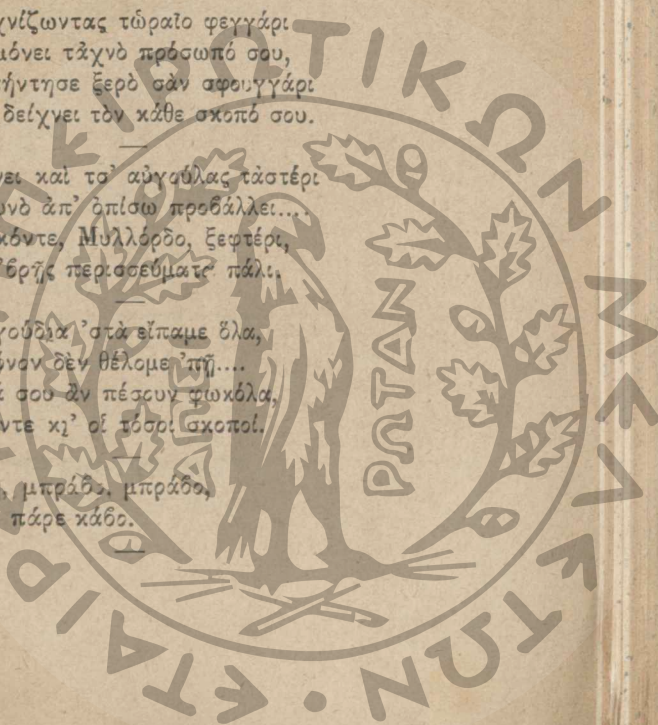
(Αντιστροφή δευτέρα,
πολύ ωραιότερα.)

Πάει άχνίζοντας τώραιο φεγγάρι
κι' άσημόνει τήχνò πρόσωπό σου,
πού κατήντησε ξερό σαν αφουγγάρι
και μάς δείχνει τόν κάθε σκοπό σου.

Εημερόνει και τò αυγάβλας ταστέρι
'στò βουνò απ' όπισω προβάλλει...
ξύπνα, κόντε, Μυλλόρδο, ξεφτέρι,
νά μάς έρῆς περισσεύματε πάλι.

Τὰ τραγούδια 'στά είπαμε δλα,
τούτο μόνον δέν θέλωμε 'πῆ...
τὰ ψηλά σου άν πέσουν φωκóλα,
πάν άμόντε κι' οί τóσοι σκοποί.

'Αφέντη, μπράβο, μπράβο,
άφέντη, πάρε κάδο.

Ἀφέντη, ἔγια μόλα,
ἄφέντη, ἔγια λέσσα,
φασκέλωσέ τα ἔλα
κι' ἔλα τὸ ἀνθούς μας μέσα.

(Στροφή κι' ἄλλη
πὺδ μεγάλη.)

Ὁ Πρόεδρος πούνα ;
γελοῦνε οἱ κάμποι
κι' ὁ ἥλιος ποῦ λάμπει
χρυσώνει τὴν γῆ.

Κι' αὐτὸς ὁ καυμένος
παράδες μᾶς βρέχει
κι' ἀδιάκοπα ἔχει
βαθεῖα συλλογὴ.

Περίσσευμα βρίσκει
κι' ἀπάνω 'στὸ βῆμα
ἀρχίζει τὴ λίμα
τρὲς ὥραις γι' αὐτό.

Καὶ πέντε 'στὸ λάδι
καὶ δέκα 'στὸ ξύδι
καὶ κάθε σκουπίδι
τὸ κάνει λεφτό.

Ἀφέντη, μπράβο, μπράβο,
ἄφέντη, πάρε κάδο.

Ἀφέντη, ἔγια μόλα,
ἄφέντη, ἔγια λέσσα,
φασκέλωσέ τα ἔλα
κι' ἔλα τὸ ἀνθούς μας μέσα.

(Φεύγουν οἱ Κεφαλλονταῖς
κι' ἔρχονται Μεσολογγίταις.)

M.—

Πές μας το μὲ τὸ χωρατό,
πές μας το μὲ τὸ νάζι
πῶς 'πῆρες δρόμο δυνατό,
κι' ὁ κόσμος ἄς φωνάζῃ.

Κι' ἂν 'πῆγαν οἱ Τρικκαλιανοὶ
κοντὰ 'στὸν Δεληγιάννη,
καὶ ἄλλο κόμμα κι' ἂν γενῇ
κακὸ δὲν θὰ σοῦ κάνῃ.

Ἐμεῖς νὰ εἴμαστε καλὰ
οἱ πρώτοι σου κολλῆγαι,
καὶ οὐ θὰ στέκεσαι 'ψηλὰ
κι' ὁ Ροῦφος ἂν σοῦ φύγῃ.

Καὶ τῶν παθῶν τους οἱ πολλοὶ
θὰ πάθουνε τὸν τάραχο,
κι' ἔμεῖς θὰ τρώμε 'στὴ βουλή
γαρίδες κι' αὐγοτάραχο.

Σήκω, Τρικούπη, μὲ βιολιά,
ἢ ὦρα ἐπροχώρησε,
καὶ πῆγαινε 'στὸν βασιλῆα
καὶ πάψε καὶ διώρισε.

(Φεύγουν καὶ τοῦ Τρικούπη οἱ ποῦροι πατριώταις
καὶ φθάνουν μὲ μπουζούκια ὁρὸς τρεῖς Αἰτωρικιώταις.)

Λ.—

Ἐλα, Τρικούπη λόρδο,
καὶ μὴν παιδεύεσ' ἔτσι,
ἔλα νὰ φᾶς μὲ σκόρδο
τῆς ὥρας κοκορέτσι.

Ἐόπνα, ὁρὲ Κεφάλαι,
νὰ πιῆς τὸ φρέσκο γάλα,
ξύπνα νὰ φᾶς περίσσιο
γαστροπτι σακκουλίσι.

Ἐλα μ' ἔμας νὰ πᾶς
'στῆς στάναις, Μετερνίχο,
ἔλα καὶ μὴν κτυπᾶς
τὴν κόκκα σου 'στοῦν τοῖχο.

Τᾶρνι 'στὴ σοῦδα ψῆνε
ὥς ποῦ νὰ γένῃ ληῶμα,
κι' οἱ γαλατάδες εἶναι
μὲ τὸ 'δικό σου κόμμα.

(Φεύγουν μὲ τὰ μπουζούκια των καὶ τοῦτ' οἱ γαλατῆς
κι' ὁ Χατζῆ Σάββας ἔρχεται κι' ἀρχίζει πατινάδες.)

X.— Ἀμάν, κουζούμ, ἀμάν, γαθροῦμ, κι' ἔγω πολλὰ τὰ φέλλαι
ταμάμ ἐσ' εἶσαι ἄνθρωπο κι' Ἀλέξαντρο μεγάλαι.

Ταμάμ ἐσ' εἶσαι ἄνθρωπο μονάχα γιὰ ντολέτι
κι' ἠύρηκες Ἰσοζύγιο ἀμέτη μωαμέτη.

Κι' ἔγω Τρικούπη ἄκουα νὰ λένε κάθε ὥρα,
καὶ ἔντα πρᾶμμα ἦτανε ντὲν εἴξερα ὥς τώρα.

Μὰ τώρα εἶμαι ντοῦλος σου κι' ἰπρώτο ἱσουλ σου,
ποντάρι σου, ἰχέρι σου, γαῖντοῦρι 'στὴν αὐλή σου.

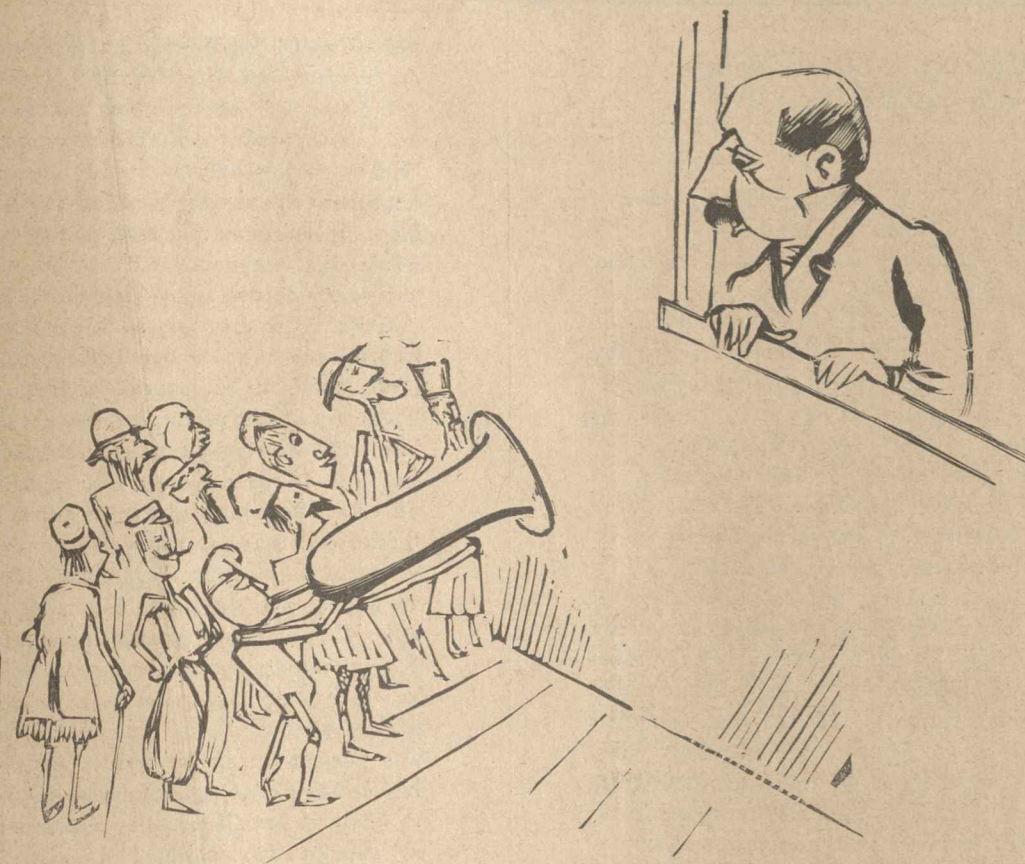
(Φεύγει καὶ φθάνουν μερικοὶ
καπετανέοι Κρητικοί.)

K.— Τᾶμαθες, τὸν Χαρίλαε, τὰ θλιβερά μαντάτα;
τὸ κόμμα σου ἐγένηκε λογῆς λογῆς σαλάτα.

Διόλε τὸ 'ἀποθαμμένοι τους καὶ τῇ ἀπομεινάρῃ
κι' ὁ Θεοδωρὴς ἐβόλθῃκε τὴν μπουκα νὰ σοῦ πᾶρῃ.

Ποῦρι, ποῦρι, ποῦρι, ποῦρι,
ἔχεις κούτελο καὶ μούρη.

Τρικούπη, τὰ κουράδια σου σοῦ φεύγουν ἕνα ἕνα
καὶ πᾶσι μὲς 'στοῦ Θεοδωρῆ τὴν μάντρα χορταμένη.

Τρικούπη, κύτταξε καλὰ νὰ μὴ σοῦ φύγουν κι' ἄλλα
καὶ τότε διόλ' ἔπαρε τὰ λόγια τὰ μεγάλα.

Ποῦρι, ποῦρι, ποῦρι, ποῦρι,
πέντε τὸ κοψὰν κουμποῦρι.

(Φεύγουν κι' οἱ καπετάνοι Κρητικοί
καὶ φθάνουν Κυπριῶται μερικοί.)

K.—

Ἀμὴν, ἀμὴν,
τσαὶ πάλ' ἀμὴν,
τσαὶ κόντρ' ἀμὴν,
τσαὶ πλουμισμένο μου κορμίν,
τσαὶ σὺ μᾶς 'χόρτασες ψωμίν.

Ἀμυγδαλοτσάκισματα
σοῦ στέλλω χαρετίσματα.

Γιομίζω τὸ γαλοῦνιν μου
καπνὸν ποῦ τὸ πουντίζιν μου,
πυρκολλῶ κι' ἀφτένω το
λαμπρόν ποῦ τὸ βλαντζίν μου.

Ἰζω, Ἰζω, Ἰζω, Ἰζω,
τὸν Τρικούπη λιθανίζω,
καὶ τὰ ρούχα μου ξεσχίζω.

Ἄρον, ἄρον, ἄρον, ἄρον,
βάλε τὸ ψηλὸν κολλάρο
νὰ σὲ 'δῶ νὰ βολτατίζῃ.

(Ἐνῶ τοιαῦτα τραγουδοῦν στρυφνὰ οἱ Κυπριῶταις
προσέρχονται μὲ ὄργανα καμπόσοι Σκαρπακιώταις,
καὶ ὑστερὰ ὁ θίασος τοῦ Λαμπελεῖ καὶ ἄλλοι
κι' ἀρχίζει θόρυβος πολλὸς καὶ μουσικὴ μεγάλη,
καὶ μέσα εἰς τοῦ τραγουδοῦ τὴν βράσι καὶ τὴν φόρα
πλακόνει καὶ ὁ Φασουλῆς μὲ μία κλαπαδόρα,
καὶ ὅλοι τραγουδοῦν μαζί ὡς δαιμονισμένοι
καὶ τέλος ὁ Πρωθυπουργὸς εἰς τὸ μπαλκὼν βγαίνει,
καὶ προσφωνεῖ μὲ δάκρυα καὶ λόγους παρηγόρους
τοῦς τόσους μουσικάντηδες, τοῦς μπᾶσους καὶ τενόρους.)

ΤΡΙ.— Μεγάλως σὰς εὐχαριστῶ ἐξ ὅλης μου καρδίας
διὰ τὸ ἀναρμόνιον τοσαύτης μελωδίας.
Ἐνωρίζετε πῶς ἡ Ἑλλάς κι' ἀπὸ τῶν πάλαι χρόνων
δηρῶς ἡ διδάσκαλος τοῦ μέλους καὶ τῶν τόνων
καὶ ἡ κοίτης τῆς μουσικῆς καὶ ὅλων τῶν Μουσῶν
καὶ τὸν ὄργανόν του ὁ καθένας δὲν ἔπαυε φυσῶν.

Ἐμπρός, ἐμπρός... διδάσκετε τὴν τῶσιν ἀρμόνιαν
εἰς Δύση καὶ Ἀνατολήν κι' εἰς πᾶσαν γῆς γωνίαν.
Καὶ πάλιν σὰς εὐχαριστῶ καὶ ἀπὸ ἐδῶ ἐπάνω
διὰ φορὰν χιλιοστὴν σὰς ἐπαναλαμβάνω
μὲ πᾶσαν μου περσιθῆσιν κι' ἐν πᾶσιν συνειδήσει
πῶς ἡ Ἑλλάς προορίζεται νὰ ζήσῃ καὶ θὰ ζήσῃ.

(Στοὺς λόγους τοῦτους ἐξαλλὸν τὸ πλῆθος ἀλαλάζει
κι' ὁ Φασουλῆς ἐνθουσιῶν τὴν κλαπαδόρα σπάζει.)

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—Εὐοὶ τὸ Ἰσοζύγιο !..

Π.— Τί σκούζεις, βρὲ χαμάλη ;

Φ.—Εὐοὶ ! τὸ Ἰσοζύγιο ἐπῆρε δρόμο πάλι.

Ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς σὰν φουσκωμένος διάνους ἐπὶ τὸ βῆμα, Περικλῆ, ἀνέβ' υπερηφάνως καὶ μὲ τὸ σίγμα καὶ τὸ νι ἀνέπτυξε τὰ πάντα, τοὺς τόκους, τὰ χρεώλυτρα, τὰ δάνεια, τὴν ράντα, τὰ ἔσοδα, τὰ ἔξοδα, τοὺς φέρους τοὺς μεγάλους, τὸν ἔμμεσον, τὸν ἄμεσον, τὸν ἔγγειον καὶ ἄλλους, τὰ τόσα μονοπώλια, ποῦ εἶναι ν' ἀπορήσης, τὰς ὑπερβάσεις ἔπειτα καὶ τὰς καθυστερήσεις, τὴν μεταξὺ διαφορὰν, ἀλλ' ἐπὶ τὰ ἐλάττω, καὶ ὕστερα, βρὲ Περικλῆ, ἐπῆγε παρακάτω, κι' ἀνέπτυξε σαφέστερον τὰ τῆς οἰκονομίας, τὰς ἐκ τοῦ συναλλάγματος καὶ τοῦ χρυσοῦ ζημίας, τοὺς φόρους οὕς εἰσέπραξε χωρὶς μεγάλον κόπον ἐκ τῶν κτηνῶν, βρὲ Περικλῆ, καθὼς κι' ἐκ τῶν ἀνθρώπων, τοὺς φόρους ἐξ οἰκοδομῶν κι' ἐξ ἐπιτηδευμάτων καθὼς κι' ἐκ τοῦ τιμήματος τῶν ἐθνικῶν κτημάτων, τὰς ἀναγκασίας τε καὶ μὴ κατὰ καιροὺς πιστώσεις, τὴν θέσιν τῶν εἰσπράξεων ὡς πρὸς τὰς βεβαιώσεις, τὴν σύγκρισιν ἑνὸς μηνὸς πρὸς ἄλλον περασμένον, τὸν μέσον ὅρον δαπανῶν πραγματοποιουμένων, τὰς ἐκ πολλῶν συγκρίσεων πασιφανεῖς ἐνδείξεις, τὴν ὑψωσιν τῆς πίστεως, τὰ ἥξεις οὐκ ἀφήξεις, τὰνεδοκατεβάσματα καὶ τὰς ἰσορροπίας, τὰς ἐκ τῆς ἐλαττώσεως ἐξόδων συνεπειάς, τὰς ἐλαττώσεις τῶν τελῶν καὶ δὴ τῶν δισδίων, τὰς διαφόρους πληρωμὰς τῶν τακομεριδίων, πλὴν ὅχι μὲ συνάλλαγμα, ἀλλὰ δι' ἄλλων ὅρων, τοῦτέστι δι' εὐρέσεως συνδυασμῶν προσφέρων πρὸς εὐρεσιν μεταλλικοῦ μὴ ἀμφισθητουμένου κι' εἰς μίαν μένοντος τιμὴν καὶ μὴ κυμαινομένου. Καὶ διὰ τρόπου ἔπειτα εὐρήκε θαυμαστοῦ σπουδαῖον περιορισμὸν καὶ τοῦ χρεωλυσίου διὰ μικρὰς αὐξήσεως τοῦ τόκου, Περικλέτο, διότι κέρδος βέβαια θὰ εἶναι ὑποθέτω, ἂν ἡ αὐξήσις αὐτὴ ἀποτελέσῃ μέρη καὶ κλάσμα τῆς ποσότητος, ἥτις τὸ χρήμα φέρει, δι' οὗ κι' ἡ νῦν Κυβέρνησις καὶ κάθε Ὑπουργεῖον τὰ τόσα χρεωλύσια πληρώνει τῶν παγίων. Κι' ὑπάρχουν δύο δάνεια, βρὲ Περικλέτο, μόνον, — καθὼς καὶ ὁ Πρωθυπουργὸς ἐφώνησε μὲ τόνον — ποῦ κέρδη κι' ἐκ τοῦ τόκου των θὰ τύχωμεν γενναῖα, τὸ ἐν ἐστὶ τῶν εἴκοσι καὶ τὰλλο τῶν ἐννέα. Ὡς πρὸς αὐτὰ δυνάμεθα διὰ μικρῶν ἀγώνων ταχέως νὰ μειώσωμεν τὸν τόκον σ' ἐξημῶνον.

καὶ εὖτω θὰ κερδίσωμεν κατὰ τὰ εἰρημένα, ὡς ἐννοεῖς, βρὲ Περικλῆ, ἐκ μὲν τοῦ πρώτου καὶ ἄλλα τρία τέταρτα τοῖς ἑκατὸν σ' ἄλλα καὶ τοῦτο κέρδος φαίνεται πραγματικῶς μὲν ἐπὶ τοιούτων βάσεων σχεδὸν παραπλησίον ποιοῦμεν τὴν κατάργησιν καὶ τῶν χρεωλυσίων, διότι χρεωλύσιον ἑνὸς καὶ μόνου ἔτους ἀναδιβάξει τοιγαροῦν τοὺς τόκους τοὺς προσθέντες καὶ τόκον δὲ ἀνώτερον ἀκόμη ἀποφέρει ἐκείνης τῆς ποσότητος, καθὼς ὁ κόσμος ξέρει, ποῦ εἰς τὸν τόκον θέλωμεν προσθέσει τοῦ δανείου, ἔπως τοιούτου τύχωμεν συνδυασμοῦ σπανίου. Τοιούτου εἴδους βέβαια συνδυασμοὶ μεγάλοι ἔμπορουν νὰ γίνοντο εἰς αὐτὰ τὰ στάδια καὶ ἄλλα, καὶ γὰρ τὰ χρεωλύσια ποῦ δίδωμεν κατ' ἔτος τὰ πέντ' ἑκατομμύρια περνοῦν ἀνυπερθέτως. Τοιαῦτα τοῦ Πρωθυπουργοῦ εὐνότητα εἰπόντος κι' ἐπτά ἑκατομμύρια περίσσευμα εὐρόντος, τὰ ἔφερε, βρὲ Περικλῆ, σ' ὅτ' ἐλὼς ἴσα ἴσα κι' ὁ κόσμος ὅλος ἐφώνησε « ψυχὴ μου σ' ἄνθρωπον ». Καὶ κατεχειροκρότησαν οἱ φίλοι καὶ τὸ κόμμα καὶ ἡ κυρία ἀκούαν μὲ ἀνοιχτὰ τὸ στόμα μήπως κανένας ἀριθμὸς τυχὸν τὰς διαλάθῃ καὶ χάσουν ὕστερα κι' αὐταῖς ταῦτά μὲ τὸ καλῶν. Κι' ὁ Δεληγιάννης ἔσπευσε μὲ βῆμα κατεπείγον κι' ἰδοὺ τὸ Ἰσοζύγιον ἔξεφούσκωσε ὀλίγον, κι' εὐρήκε νέον ἔλλειμμα τὰ μάλα φρικαλέον, περὶ τὰ δεκατέσσαρα κι' ἀκόμη περιπλέον, καὶ τρεῖς ἡμέραις, Περικλῆ, κατὰ σειρὰν ὥμλει καὶ τὸν ἐχειροκρότησαν ὁ Τσαρλαμπὰς κι' οἱ φίλοι, κι' αὐτὸς σὰν νὰ μὴ ἔξεχασε καθόλου τὰ παλῆα τοῦ λόγου εὐθὺς τοὺς ἔδγαλε τραβῶντας τὰ μαλλιά του. Κι' ἀφ' οὗ τὸ Ἰσοζύγιον, ὡς γίνεται συνήθως, ἐφάνη ἀληθέστατον, ἀλλ' ἐν ταυτὶ καὶ μῦθος, τὸ πῆρε ὁ Πρωθυπουργὸς τ' ἀναθεματισμένο καὶ τὸ φέρε εἰς τὴν βουλὴν σὰν πρῶτα φουσκωμένο, μὰ πάλι τὸ ἔξεφούσκωσε ὁ ρήτωρ Δεληγιάννης κι' ἐκ νέου τὸ παρέστησε ὡς προῖον πλεκτάνης, ὡς ποῦ τὸ Ἰσοζύγιον κατήντησε μπαλόνι ποῦ μὰ φουσκώνει, Περικλῆ, καὶ μὴ ξεφουσκώνει. Π.—Βουδάσου πιά καὶ γύρισε τὴν πλάτη σου, σαλιάρη, νὰ τὴν φουσκώσω δυνατὰ μὲ τοῦτο τὸ στηλιάρη.

Ὁ Βαλαδάκης ὁ δεινός, ἂν καὶ μικρὸς τὸ σχῆμα, τὴν προσεχῆ Παρασκευὴν σ' οὐτὴν Παρασσὺ τὸ βῆμα ὑπόσχεται νὰ μὰ εἰπῇ μὲ λόγου εὐστοφίαν διὰ τῶν Μικρασιατῶν τὴν ἀλληλογραφίαν. Καὶ θὰ προστρέξῃ βέβαια τὸ ἓνα κι' ἄλλο φύλον ν' ἀκούσῃ τὸν Ἰωακείμ, ἀγορητὴν στωμύλον.

Ὁ Ρωμῆος γνωστὸν σὰς κάνω — πῶς σ' ἔπειτα μου ἀνέβη,
σ' τὴν Νεάπολιν ἀπάνω, — κι' ἀπὸ τοῦδ' ἀνὴρ ἐστὶ
μὲ ξενοδοχεῖον Εὐδὴ, — δρὸ σ' ὅτ' ἄνδρ' ἐστὶ σ' ὅτ' ἐξυδὶ.

μὲ Χημείον, μὲ μὰ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μὲ χήρα διχῶς ἀνδρὰ, — ποῦταν ἄλλοτε μαμμῆ.

Τυποὶ τοῦ Σταυροῦ — τοῦ ἱππέως τοῦ κλεινοῦ.